

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Petra Příhody, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové, v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovaným: **1) Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, a **2) Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kompetenční žalobě,

t a k t o :

I. Žaloba **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Nejvyššího správního soudu dne 14. 1. 2008 domáhal rozhodnutí v tvrzeném kompetenčním sporu mezi Ministerstvem kultury a Krajským úřadem Jihočeského kraje. Uvedl, že „*oba správní orgány odmítají vydat rozhodnutí o správnosti a zákonnosti provozního trvalého opatření Jihočeské vědecké knihovny vůči*“ žalobci. Krajský úřad Jihočeského kraje žalobci k jeho návrhu na „*určení právního vztahu*“ sdělil, že sporné věci je oprávněn řešit pouze soud, a podobně Ministerstvo kultury odložilo „*návrh na sporné řízení v téže věci pro nepřislusnost žádného správního orgánu*“. Podle žalobce „*(o)ba správní orgány svým postupem legitimizovaly zmocnění se JVK sankcionovat vykonatelným omezujícím opatřením uživatele služeb knihoven, ačkoliv takový výkon veřejné moci jí nenáleží a musí být přezkoumatelný některým státním orgánem*“ a oba tyto orgány „*tvrdí, že sporná práva a povinnosti mají charakter občansko-právní*“.

Z přípisu žalovaného 2) žalobci ze dne 31. 1. 2008 vyplynulo, že krajský úřad neshledal rozpor mezi ukončením členství žalobce v Jihočeské vědecké knihovně a knihovním a výpůjčním řádem této knihovny. S námitkami proti odpovídajícímu rozhodnutí knihovny, která je právním subjektem, krajský úřad odkázal žalobce na soud.

Z usnesení žalovaného 1) ze dne 2. 12. 2008, čj. 14721/2008, vyplynulo, že Ministerstvo kultury odložilo věc návrhu žalobce na zahájení sporného řízení mezi ním a Jihočeskou vědeckou knihovnou. Dovodilo přitom, že nemá pravomoc vést řízení podle § 141 správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.). Smlouva mezi provozovatelem knihovny a osobou využívající služeb knihovny je smlouvou soukromoprávní. Podle Ministerstva kultury není k řešení sporu mezi žalobcem a Jihočeskou vědeckou knihovnou příslušný žádný správní orgán, ale pouze soud.

Nejvyšší správní soud se s přihlédnutím k vymezení kompetenčního sporu v § 97 odst. 1 s. ř. s. zabýval především otázkou, zda se v dané věci vůbec jedná o kompetenční spor a v této souvislosti vážil, zda jsou žalovaní vůbec stranami kompetenčního sporu.

Podle citovaného ustanovení mohou být stranami kompetenčního sporu: správní úřad a orgán územní, zájmové nebo profesní samosprávy [písm. a)]; orgány územní, zájmové a profesní samosprávy navzájem [písm. b)]; ústřední správní úřady navzájem [písm. c)]. O který z uvedených v úvahu přicházejících kompetenčních sporů se v daném případě podle jeho názoru jedná, žalobce v žalobě neuvedl.

Žalovaný 1) je ústředním orgánem státní správy (§ 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů), tedy ústředním správním úřadem ve smyslu § 97 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního. Žalovaný 2) je orgánem územní samosprávy, který v důsledku modelu tzv. smíšené územní veřejné správy, uplatňovaného nyní v České republice, vykonává i určité kompetence státní správy. Ve vztahu k postavení zřizovatele Jihočeské vědecké knihovny se jedná o samostatnou (samosprávnou) působnost [srov. zákon č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky do majetku krajů, ve znění pozdějších předpisů a jeho přílohu 1, dále § 14 odst. 1 – 3 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, příp. § 3 odst. 1 písm. b) a § 11 zákona č. 257/2001 Sb., o knihovnách a podmínkách provozování veřejných knihovnických a informačních služeb (knihovní zákon)].

Žalovaní, jako státní úřad na straně jedné a orgán územní samosprávy na straně druhé, by tak teoreticky mohli být stranami kompetenčního sporu ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalobce tvrdil, že mu oba žalovaní odmítají vydat rozhodnutí, tvrdil tedy záporný kompetenční spor.

Záporným kompetenčním sporem je podle § 97 odst. 3 s. ř. s. spor, ve kterém správní orgány popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem. Musí se ovšem jednat o situaci, kdy je dána pravomoc správních orgánů ve věci rozhodovat. Jinými slovy, záporným kompetenčním sporem ve smyslu § 97 odst. 3 s. ř. s. může být pouze takový spor, kdy některý ze správních orgánů má pravomoc ve věci rozhodnout, v řízení o kompetenčním sporu je pak řešeno pouze, který ze správních orgánů touto kompetencí disponuje.

V nyní posuzované věci taková situace nenastala. Oba žalovaní shodně odkázali žalobce na soudní řízení, žalovaný 2) navíc podrobně odůvodnil, proč správní orgány v soukromoprávní věci žalobce nemají pravomoc rozhodnout.

Žalobce žalobou nezpochybnil závěr, že je k rozhodnutí jeho sporu s Jihočeskou vědeckou knihovnou dána pravomoc soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení. Z žaloby nevyplývá, zda se žalobce obrátil na příslušný civilní soud a zda, příp. jak, bylo o jeho žalobě rozhodnuto. Vznikl-li by spor o pravomoc mezi soudem, na který by se žalobce v souladu s názorem žalovaných obrátil, a správními orgány, byl by k řešení takového sporu příslušný zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Z žaloby nevyplývá, že by správní orgány měly pravomoc rozhodovat ve sporné věci žalobce. Mezi žalovanými proto nemohl vzniknout záporný kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 97 odst. 3 s. ř. s., k jehož řešení by byl příslušný Nejvyšší správní soud. Ten proto žalobu jako nepřípustnou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 99 písm. a) s. ř. s.].

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 101 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. března 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu